

Приче са крштења

„Пионир је неко ко први нешто уради”, рекла је мама.

Ноел Ламберт Барус
(Засновано на истинитој причи)

Ова прича се догодила у САД-у.

Мери се вртела и дивила својој белој хаљини у огледалу. Била је то иста хаљина коју је њена мама носила на крштењу. Прабака Марлис ју је преправила тако да одговара Мери. Сада Мери може да је носи на сопственом крштењу!

„Дивна си!” Мама је ухватила Мери за руку и поново је окренула.

Мери се кикотала. „Могу ли да је носим цео дан?”

„Хајде да је сачувамо за крштење тако да остане лепа и чиста, у реду?” рекла је мама.

„У реду”. Мери ће се крстити када напуни осам година, а већ неко време се припрема. Ишла је у Школицу, читала Света писма, па чак и ишла на крштења својих пријатеља. Али њен рођендан се и даље чинио тако далеко!

Мери се мазила са мамом на каучу. „Мама, колико си имала година када си се крстила?”

„Имала сам 16 година.”

„Стварно?! Зашто си чекала тако дуго?”

Мама је чврсто загрлила Мери. „Зато што до тада нисам знала за обновљену Цркву Исуса Христа. Али почела сам да идем на црквене активности са неким пријатељима. И што сам више учила, то сам више желела да се крстим!”

„Зашто?” упитала је Мери.

„Зато што сам желела да имам породицу заувек.”

Мама је показала слику храма која је висила изнад њих. „Сазнала сам да ћу једног дана моћи да заувек будем запечаћена за своју породицу у храму. Заувек имати породицу био је мој сан. А крштење је било први корак! Сада се мој сан остварује.”

Мери се насмешила. „Имаш тату, Малори и бебу Маеву! и мене, наравно.”

„Да, наравно. И баку Анђелу.”

„Да ли се бака крстила са тобом?”

„Чекала је неколико година. Али кад год смо путовале близу храмова, волеле смо да застанемо и посматрамо их.”

Мери је размишљала о томе како мама и бака заједно посматрају храмове. „А шта је са татом? Колико је имао година када се крстио?”

„Имао је 11.”

„И тада је живео у Бразилу?”

„Тако је”, рекла је мама. „Има људи широм света који уче о Исусу и крштењу. Многи од њих су пионери.”

„Пионери?”

„Пионир је неко ко први нешто уради”,

објаснила је мама.

Мери је размишљала о томе. „Као што си ти била прва особа у својој породици која се крстила?”

Мама је климнула главом и насмешила се.

Управо тада, тата је ушао у собу и угнездио се на каучу.

„Тата, да ли си ти био пионир у својој породици?”

„На неки начин. Након што сам се крстио, сазнао сам да је бака Розимер већ била члан наше цркве!”

Али она није ишла годинама.”

„Заиста? Шта се догодило?”

„Почео сам да идем у цркву. Онда су кренула моја браћа, а онда и бака Розимер. Чак се и прабака Марлис придружила!”

Мери је замишљала како тата сам одлази у цркву, а затим са собом доводи још чланова породице.

„Ау”, рекла је Мери. „Волим да слушам ваше приче. Оне ме још више подстичу да се крстим.”

„Хвала што си нам поставила сва ова питања, Мери”, рекао је тата. „Можемо ли сада да ми теби поставимо једно?”

Мери је потврдно климнула главом. Шта бисте питали?

„Зашто желиш да се крстиш?”

Мери је помислила на оно што је научила из Светих писама и како се осећа у Цркви. „Зато што желим да следим Исуса и да будем са својом породицом заувек.”

Мама и тата су се осмехнули, а Мери је загрлила своје родитеље. „Једва чекам!” ●

ИЛУСТРАЦИЈЕ: ТАМИ ЛОН